

věc leží a pořádají se podle přednosti jich. O přednosti práv osobních a poměru jich k právům věcným rozhodují zákonové, jenž mají platnost v místě, kde jest soud konkursní. Nikde ale nesmí se činiti rozdíl mezi věřiteli tuzemskými a cizozemskými, když činiti jest o to, aby se průchod zjednal právům jejich.

Článek IV. Obstávka (vězení) může se v jednom státu pod výminkami v zákonech státu toho v příčině svých vlastních poddaných předepsanými proti poddanému státu druhého na jmění jeho, ježto se nalézá v okrese soudce obstavujícího povoliti a na obstávce té zakládá se zároveň příslušnost soudní v příčině žaloby hlavní dotud, pokud se rozhodnutí soudu obstavujícího strany věci hlavní vykonati může ne jen na obstaveném (vězením stíženým) jmění dlužníkově, kteréž se nalézá v jeho okrese soudním, nébrž na veškerém jmění jeho v též zemi se nalézajícím.

Obstávka nedává však tomu, kdo za ni žádal, žádné přednosti před jinými věřiteli, a pozbývá prohlášením konkursu na jmění dlužníkově právní moci své. Jestli tedy v čas prohlášení konkursu rozepře strany ospravedlnění obstávky na soudě, má se strany postupování s ní užití pravidla na počátku článku 3. vysloveného.

Článek V. Obě vlády zůstávají sobě právo, vypověděti sobě umluvení toto, kteréž má platnost míti v celé říši rakouské, vyjímajíc Hranici vojenskou, a šest měsíců po učiněné výpovědi z jedné nebo druhé strany pozbuje umluvení toto platnosti své.

Hr. Buol - Schauenstein v. r.